ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ **ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.**

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή, στὴ στιγμὴ αὐτὴ τῆς μεγάλης ἀγωνίας του, ὁ Βρανᾶς ἔννοιωσε ὁλκτο γιὰ τὴν ἀγνὴ καὶ καλότυχη κοπέλλα ποὺ κοίτοταν μπρός του ἀναισθητη. Αἰσθάνθηκε ντροπὴ γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἡ συνείδησίς του ξύπνησε...

Γιατὶ νὰ ὑποβάλη σ' ἕναν τέτοιο ἐξευτελισμὸ τὴ Λίζα, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τόσο φλογερὰ καὶ τόσο ἁθῶα, γιατὶ νὰ θυσιάση αὐτὴ καὶ νὰ μὴ δώση καλύτερα τὴ Φλώρα ;

Ἔτσι θἄκανε ἕνας τίμιος ἄνθρωπος. Μὰ ὁ Βρανᾶς δὲν ἦταν τίμιος. Καὶ οἱ δισταγμοί του αὐτοὶ δὲν κράτησαν πολύ. Τὸ πάθος του γιὰ τὴν ἁμαρτολὴ θεατρίνα ἦταν ἀκατανίκητο κ' ἔπνιξε μέσα του τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως.

Εἶχε πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί του.

Θὰ θυσίαζε τὴ Λίζα γιὰ τὸ χατῆρι τῆς Φλώρας.

Τὴ Λίζα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη της τὴν καρδιὰ—κι' αὐτὸ τὸ ἤξερε καλὰ—γιὰ τὸ χατῆρι τῆς Φλώρας ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσε καθόλου, ποὺ τὸν κορόϊδευε, ποὺ τοῦ φερότταν σὰν νἄταν σκύλος...

Μολαταῦτα ἡ καρδιά του σφιγγόταν στὴ σκέψι τοῦ τί θὰ ἐπακολουθοῦσε, ὅταν ἡ Λίζα συνερχόταν. Κ' ἡ συμφορὰ αὐτὴ ποὺ θἄδινε τὸ καθετὶ γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγη, δὲν ἄργησε νὰ ξεσπάση.

—Ἡ Λίζα ἀναστέναξε πάλι, ἄρχισε ν' ἀναπνέη βαθειὰ καὶ σιγὰ-σιγὰ ἤστερα, ἀνοιξε τὰ μάτια της.

Ὁ Βρανᾶς εἶχε λουφάξει πλάϊ της. Δὲν ἔβγαζε μιλιά.

Ἡ Λίζα γύρισε τὸ βλέμμα της ἕνα γύρω στὸ δωμάτιο κι' ἀντίκρυσε ἔξαφνα τὴ Φλώρα ποὺ τὴν κύτταζε εἰρωνικά, μοχθηρά, ἄχρια.

Τὸ ἀντίκρισμα τῆς ἄγνωστης αὐτῆς γυναίκας ποὺ δὲν φανόταν καθόλου τοῦ καλοῦ καὶ τίμιου κόσμου, ἔκαμε τὴ Λίζα νὰ συνέρθη ἐντελῶς καὶ νὰ θυμηθῆ τί εἶχε δεῖ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα.... Κι' ἐξάλλη πειά, ἀναστατωμένη σὰν νὰ βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ φλόγες, πήδησε ἐπάνω γιὰ νὰ φύγη. Μὰ ἦταν μπερδαλιαμένη καὶ ξανάτεσε σ' ἕνα κάθισμα συντριμμένη καὶ τρέμοντας σύγκορμη. Εἶχε ἀντικρύσει τώρα καὶ τὸ Βρανᾶ. Εἶδε τὴν ἄνανδρη στάσι του, τὸ ἔντυπο ὕφος του καὶ ἡ καρδιά της μάτωσε. Ἄρχισε νὰ κλαίη γοερά, νὰ πνίγεται στοὺς λυγμούς, νὰ τινάζεται βαλαντωμένη, ἀπελπισμένη, πληγωμένη βαθειά...

Ὁ Βρανᾶς κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐπέμβη, νὰ πῆ κάτι, νὰ δικαιολογήση τ' ἀδικαιολόγητα. Ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὴ Λίζα καὶ τῆς ψιθύρισε :

—Μὴν κλαῖτε... Σᾶς παρακαλῶ μὴν κλαῖτε... Μὰ γιατὶ κλαῖτε ;... Πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως... Ναί, σᾶς βεβαιώνω... Θὰ σᾶς ἐξηγήσω κατόπιν... Γρήσισε σπίτι τώρα... Σᾶς παρακαλῶ, Λίζα, γυρίστε σπίτι....

Μὰ ἡ Λίζα δὲν ἀπαντοῦσε. Δὲν τὸν ἄκουγε ἴσως. Θρηνοῦσε τὸν πεθαμένο της ἔρωτα, ἦταν σπαραγμὸς καρδιᾶς νὰ τὴν ἀκούη κανένας.

Ἡ Λίζα ἔπεσε σ' ἕνα κάθισμα συντριμμένη

Ὁ Βρανᾶς μισοσυγκινήθηκε. Ἔκαμε τὴ φωνή τοῦ πιὸ τρυφερὴ καὶ τῆς εἶπε :

—Λίζα, σᾶς βεβαιώνω... σᾶς ὁρκίζομαι, Λίζα, μ' ἔχετε παρεξηγήσει.... Ὅταν σᾶς πῶ τί συμβαίνει θὰ μὲ δικαιολογήσετε... Μ' ἀκοῦς, Λίζα ;... Μικρή μου Λίζα...

Ἔξαφνα, μιὰ φωνὴ σκληρή, στρυγγή, ὀργισμένη ἀκούστηκε :

—Οὔφ !... Νὰ πάρη ὁ διάολος τὸν ἄλλο διάολο, φτάνει πειά !... Ἄσε τὶς γλύκες πειά, καϋμένε... Ἀηδίασα, μὰ τὸ Θεό !... Φτάνει πειά, εἶπα... Δὲν ἔχουμε κηδεία ἐδῶ νὰ κλαῖμε... Κι' ἐξ ἄλλου ἡ κλάψες μοῦ τσαχρονιζοῦν τὰ νεῦρα... Φτάνει... Φτάνει, εἶπα !...

Ἦταν ἡ Φλώρα. Θυμωμένη, μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια, μὲ τὶς γροθιὲς στηριγμένες στοὺς γοφούς, σὲ μιὰ στάσι μάγκικη, εἶχε πλησιάσει τὸ Βρανᾶ καὶ τὸν κύτταζε κατάματα, γεμάτη χολή, πειραγμένη γιὰ τὶς τρυφερότητές του.

Ὁ Βρανᾶς ἀτάμεινε κόκκαλο. Θέλησε νὰ πῆ κάτι, μὰ ἡ Φλώρα δὲν τοῦδωσε καιρό.

—Ἄς λείψουν τὰ λόγια, τοῦ φώναξε ἀπότομα. Πὲς στὴν κυρία νὰ μᾶς κάνη τὴ χάρι νὰ μᾶς ἀφήση ἥσυχους. Διάολε !... Δὲν ἐνοχλοῦνε δὰ τὸν κόσμο, προῦ - προῦ... Ἐκτὸς ἂν θὲς νὰ φύγω ἐγώ... Ἂν τὸ θὲς αὐτό, φεύγω κιόλας.... κ' ἂν μὲ ξαναδῆς νὰ μοῦ βγάλης τὸ μάτι....

Καὶ καμώθηκε πὼς θὰ φύγη.

—Φλώρα, στάσου, μὴ φεύγεις, μὴ φεύγεις ! ξεφώνισε γεμᾶτος λαχτάρα ὁ Βρανᾶς.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ δώση γρήγορα - γρήγορα ἕνα τέλος στὴν ἱστορία αὐτή, μὰ δὲν πρόκαμε.

Ἡ Λίζα εἶχε ἀκούσει καὶ τὰ πρόστυχα λόγια τῆς θεατρίνας καὶ τὰ δικά του, ὅταν ἐκείνη προσποιήθηκε πὼς θὰ φύγη. Τὸ ποτῆρι εἶχε ξεχειλίσει πειά. Γιατὶ ἔκλαιγε ; Γιατὶ ἔμενε ἀκόμα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τῆς ἁμαρτίας, κοντὰ σ' ἕναν προδότη τῆς ἀγάπης, σ' ἕναν χυδαῖο καὶ πρόστυχο παλιάνθρωπο ;

Γεμάτη ντροπὴ, μετανοιωμένη γιὰ τὴ λιποψυχία της καὶ τὸν πόνο ποὺ δεῖξε, τινάχτηκε ἐπάνω κι' ἔτσι ἀτιμώλητη, κλαμένη, ἀναστατωμένη, χωρὶς νὰ κυττάξη πλάϊ της, ρίχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο, κατέβηκε γρήγορα - γρήγορα τὴ σκάλα καὶ βγῆκε στὸ δρόμο, σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν....

Ἡ κίνησι τώρα εἶχε ἀρχίσει ἔξω καὶ γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀντιληφθοῦν οἱ διαβάτες, ἔβγαλε τὸ μαντῆλι της καὶ σφούγγισε τὰ μάτια της, ταχτοποίησε τὸ καπέλλο της καὶ μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι τράβηξε ἴσια μπρός...

Νόμιζε πὼς νειρεύεται. Περπατοῦσε γρήγορα, χωρὶς νὰ κυττάη πλάϊ της, καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ συγκρατήση τὴ λύπη της ποὺ πριχνιῶνε πάλι μέσα της. Θἄθελε νὰ φωνάξη δυνατὰ τὸν πόνο της, νὰ κλάψη, νὰ σκούξη σὰν θηρίο ποὺ ξεψυχάει μὲ τὸ βόλι στὰ στήθεια...

Καὶ προχωροῦσε γρήγορα, περπατοῦσε, περπατοῦσε, ἐνῶ τὰ μάτια της ὑγραίνονταν κάθε τόσο καὶ θάμπωναν ἀπ' τὸ ξεχείλισμα τῆς πλημμύρας τῶν δακρύων της, ἐνῶ στ' αὐτιά της βούιζαν σαρκαστικὰ τὰ λόγια τῆς ἄγνωστης ἐκείνης γυναίκας.

Ἔξαφνα στάθηκε. Ἀντίκρυσε μπροστά της ἕνα παγκάκι κι' ἔπεσε πάνω σ' αὐτό, σωριάστηκε ἀποκαμωμένη, συντριμμένη...

Σφύγγισε τὰ μάτια της μὲ τὸ μαντῆλι της καὶ κύτταξε γύρω της.

Βρισκόταν στὸ Ζάππειο !...

Αὐτὸ τὴν παραξένεψε καὶ τὴν τρόμαξε. Κατάλαβε πὼς τόση ὥρα περπατοῦσε στὴν τύχη, χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ πηγαίνει. Γύρω της τὸ πάρκο ἦταν ἔρημο. Τόσο τὸ καλύτερο ὅμως. Θὰ μποροῦσε νὰ κλάψη, θὰ μποροῦσε ν' ἀφήση τὸν πόνο της νὰ ξεσπάση. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι της ἀνάμεσα στὰ δυὸ της χέρια, τὸ στῆθος της φούσκωσε κι' ἄρχισε νὰ κλαίη, νὰ κλαίη σὰν μικρὸ παιδί...

Μέσα στὸ κεφάλι της μιὰ σκέψη στριφογύριζε τώρα. Ποθοῦσε νὰ πεθάνη, νὰ πεθάνη, νὰ μὴ βλέπη, νὰ μὴν ἀκούη, νὰ μὴν αἰσθάνεται. Νὰ φύγη ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο τὸ μάταιο, τὸν ψεύτη, τὸν χυδαῖο !...

Ἐκεῖ, μπρὸς ἀπ' τὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου περνοῦσε τὸ τραμ τοῦ Φαλήρου. Θἄτρεχε, θὰ πηδοῦσε μέσα, θὰ κατέβαινε στὸ Παλιὸ Φάλληρο, θὰ τραβοῦσε μακρυὰ ἀπ' τὴ στάσι, πολὺ μακρυά, σ' ἕνα μερος ἐρημικὸ κι' ἐκεῖ θἄδινε ἕνα τέλος στὴν ἀνώφελη πειὰ ζωή της, πέφτοντας στὴ θάλασσα...

Δὲν φοβόταν, δὲν δίσταζε, μπρὸς στὴν τρελλή της αὐτὴ ἀπόφασι.

Σηκώθηκε ἐπάνω καὶ κύτταξε τὸ τσαντάκι της. Εὐτυχῶς, εἶχε μέσα χρήματα. Ἐπιτρός, τότε. Ἴσια στὸ θάνατο κι' ὁ Θεὸς θὰ τὴν συγχωροῦσε...

Ἔφτασε στὴν εἴσοδο τοῦ Ζαππείου καὶ στάθηκε, περιμένοντας. Τὸ τραμ στάθμευσε σὲ λίγο μπρός της καὶ ἀδίσταχτα ἀνέβηκε καὶ κάθησε σ' αὐτό...

Τραβοῦσε πρὸς τὸ θάνατο ἀδίσταχτα, ἀποφασισμένη νὰ θυσιάση τὴ ζωή της, νὰ πεθάνη... νὰ πεθάνη...

Μονάχα ἡ σκέψη αὐτὴ στριφογύριζε στὸ μυαλό της, ὥσπου τὸ τραμ ἔφτασε στὴ διασταύρωσι τῶν Τζιτζιφιῶν.

Ἐκεῖ χτύπησε τὴ Λίζα ὁ θαλασσινὸς ἀέρας καὶ γαλήνεψε κάπως ὁ πόνος της.

Σκέφτηκε τώρα τὴ μητέρα της, τὴν ἀδελφή της τὴ Λίνα...

Δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνη πρὶν τοῦς γράψει, πρὶν γράψει κάτι στὴν ἀγαπημένη της ἀδελφή. Ἔπρεπε νὰ τὴν προφυλάξη ἀπ' τὸν κίνδυνο τοῦ Βρανᾶ καὶ νὰ τὴν παρηγορήση συγχρόνως. Γι' αὐτὸ μόλις ἔφτασε στὸ Π. Φάληρο, ἀγόρασε χαρτὶ καὶ φάκελλο καὶ κάθησε σὲ μιὰ μπύρα νὰ γράψη τὴ στερνή της ἐπιστολή...

Δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίση, τί νὰ γράψη, πῶς νὰ δικαιολογηθῆ στὴν ἀγαπημένη της, τὴν τόσο καλόκαρδη μητέρα της...

Κι' ἀκόμα μὲ τί λόγια νὰ παραστήση στὴ Λίνα, τὴν τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη, τὴ μεγάλη συμφορὰ ποὺ τὶς χτυποῦσε καὶ τὶς δυὸ καὶ τοὺς σύντριβε γιὰ πάντα τὴν καρδιά ;...

Ὡστόσο, ἔπρεπε νὰ πάρη μιὰ ἀπόφασι. Κι' ἀποφάσισε ν' ἀπευθύνη τὴν ἐπιστολή της, ὄχι στὴ μητέρα της, ἀλλὰ στὴ Λίνα. Σ' αὐτή, στὴ λατρευτὴ ἀδελφούλα της, θἄστελνε τὰ στερνά της λόγια...

(Ἀκολουθεῖ)